

זמני שבת קודש

רבונו תם	מוצאי שבת	הדלקת נרות	
19:09	18:40	17:41	תל אביב
19:14	18:43	17:40	ירושלים
19:08	18:38	17:39	חיפה

שבת שלום ומבורך!

העלון טעון גניזה

כח התפילה

העולם מסביב הומה וסוער, גלים ורודפים גלים, מערבלת נהפכת במערבלת שאחריה. במקרים כה רבים, החיים בעידן הנוכחי, הם שילוב של מרדף יומיומי, דאגות בלתי פוסקות, חתירה מתמדת להישגיות שאינה מגיעה בקלות. ככה זה ברוב התחומים וברוב הנושאים, והאדם, כספינה רעועה בלב ים, מתמודד בין הגלים הסוערים עליו... אז מה עושים? איך משיבים את הרגוע לחיים, איך מחזיריננו את השלווה למחוזותינו? מה יכול יהודי לעשות כדי לחזור לחיי רוגע, איך אפשר לזנוח את הדאגות בצד, ולהתחבר, באמת, חזק, למשהו שיאפשר רגעים של אושר, חיים של מנוחה?!

את התשובה לכך גילה הבעל שם טוב הקדוש ז"ע, כדי להתמודד עם המבול הגואה והמערבלת המטביעה, מורה הקדוש ברוך הוא לנו לבוא אל התיבה, להיכנס אל חיקה החמים של תיבת נח.

לנוכח מבול, אל מול סערה, כשגלים גבוהים מתרגשים ובאים, כשסערה שוררת בחוץ – העצה היעוצה היא לברוח אל התיבה, והתיבה, כידוע, היא מילה נרדפת ל'מילה'. מילות התפילה החביבות, המילים אותן אנו אומרים מדי יום, המילים באמצעותן אנו מביעים ומתבטאים לפני אבינו שבשמים – הם 'תיבת נח' שחיה וקיימת ועומדת לדורות עולם לכל יהודי באשר הוא, הן מפלטו ביום סגריר ומקלטו מול המבול האישי שהוא חווה בחייו.

התיבה – המילה, היא העומדת לנו למשען ומשענה, בחיקה אנו נחים ובאמצעותה אנו אוגרים כוחות, שומרים על רוגע, נותרים שלווים ורעננים. מילות התפילה, אלו הן מילים שאם ניתן להן לכבוש אותנו, אם נתחבר אליהן באמת, אם נתקשר עימן בחיבור אמין, אם נבינו אל נכון ונכוון באמירתן – מובטח לנו שנחוש בידיים טובות ובטוחות, ונעמוד בגבורה מול הסערות והמבול הקמים עלינו מעת לעת. (הרב אשר קובלסקי)

הרה"ג דניאל זר שליט"א
ראש ה"שיבת המוסדות"

כח ההתמדה

רק על ידי התמדה אפשר להשתנות ובפרט בלימוד המוסר צריך את כח ההתמדה

קריאה בעלמא, לא קוראים ומבינים, אלא קוראים שוב ושוב עד שהדברים נעשים מיושבים על הלב. לדוגמא, המסילת ישרים פותח את ספרו: "יסוד החסידות ושורש העבודה התמימה הוא שיתברר ויתאמת אצל האדם מה חובתו בעולמו". אדם יכול לקרוא פסקה זו בקריאה בעלמא, ושום דבר לא יזוז אצלו, הדבר הראשון שצריך לדעת זה מה מוטל על האדם ומה המטרה שלו בחיים. אפשר לקרוא ואפשר לקרוא, אפשר לקרוא ברגש ובהתבוננות, יסוד החסידות ושורש העבודה כו', דניאל דניאל, האם אתה בדרך למטרה, האם אתה מקיים חובתך בעולמך, איפה העבודה על המידות, איפה העבודה על היראת שמים. וכך להצליף ולהוכיח את עצמו בלימוד המוסר, ולהפוך את המוסר לחי מרגיש, כך לומדים מוסר. כשקוראים את אותה שורה עצמה עם ניגון עם רגש ודמעות, כך לומדים מוסר, כך נכנסים הדברים ללב, כשקמים מלימוד המוסר אתה מרגיש בן אדם אחר, נכנסתי אדם אחד ויצאתי אדם אחר, לאחר לימוד המוסר אני מרגיש 'פלדה'.

ואמר אחד האדמורים, בראשית, ברא אלוקים את השמים ואת הארץ. הדבר הראשון שאתה צריך לדעת - זה שברא אלוקים את השמים ואת הארץ. להחדיר אמונה, "וידעת היום והשבות אל לבבך - כי ה' הוא האלוקים בשמים ממעל ועל הארץ מתחת אין עוד".

מה יש ברחוב? מה חובתו בעולמו של אדם חילוני? מעמד חברתי ועסק כלכלי. כמה שיהיה לך יותר כסף יהיה לך יותר כבוד, ותו לא. מסכנים אומללים. אני לא מחפש כבוד ולא מעמד, אלא להיות בן אדם, להיות מלאך. זו המטרה. זה רצון ה'. איך היתה פרדס כך פעם? המערב הפרוע, אין דבר שבונה בני אדם כמו תורה ומוסר, באה התורה לברוא את אדם בה השמש. בראתי יצר הרע באדם אבל בראתי לו תורה תבלין. סוף דבר הכל נשמע את האלוקים ירא ואת מצוותיו שמור כי זה כל האדם, להיות בן אדם, זה רק על ידי תורה עם יראת שמים יחד.

ולעבור שבוע שלם בלי מוסר? זה ממש סיכון חורבן והרס, אסור שיקרה דבר כזה. כל אחד צריך לקבל לשנה החדשה שלא יעבוד עליו שבוע בלי לשמוע את הדרשה, לקבל כוחות וחיוזוק עד שבוע הבא ב"ה.

שבת שלום ומבורך!

מתוך דרשתו השבועית של הרה"ג דניאל זר שליט"א
המתקיימת בכל יום רביעי בשעה 22:00 בישיבת אור דוד

כל אדם נולד פרא אדם ורק ע"י לימוד מוסר יכול לעבור מ"פרא אדם" ל"אדם". כמה חבל על אדם שלא בא לשמוע מוסר, אנחנו רואים את הרחוב כמה הוא מקולקל, והתקשורת מקלקלת עוד יותר. כשאין תורה יש חורבן. החכם מכל אדם מלמד אותנו: "החזק במוסר אל תרף נצרה כי היא חיך", החיים שלך תלויים בזה, אל תעזוב מוסר. "ודרך חיים תוכחות מוסר", זאת דרך סלולה ובטוחה שתוביל אותך להצלחה. ומי ששומע מוסר הוא אדם חכם, "אזן שומעת תוכחת חיים בקרב חכמים תלין".

ידוע הסיפור עם רבי עקיבא שהתחיל ללמוד תורה בגיל 40 ישב עם תינוקות של בית רבן וחלשה דעתו שאינו יודע ללמוד, מה ראה רבי עקיבא, ומה החזיר אותו לשיבה? ראה רבי עקיבא באר מים ואבן, והמים שנזלו במשך שנים חקקו חור באבן, אמר רבי עקיבא, הרי זה בא ללמד אותי, ומה מים שהם רכים והצליחו לנקוב חור באבן הקשה, התורה הק' בודאי תנקב את ליבי ואזכה להבין ולהשכיל ולהיות גדול בתורה. והסתכלות והתבוננות זו הביאה את רבי עקיבא לספסלי בית המדרש. אומר אבי תנועת המוסר רבי ישראל מסלנט זיע"א, מה ראה רבי עקיבא, במשך שנים ירדו טיפות מים על האבן עד שניקבו אותה, ניוח מיליארד טיפות מים, שני מיליארד, ירדו על האבן עד שנקבו אותה. אומר ר' ישראל, אם היינו לוקחים מיליון חביות מים, שיש בהם מיליארדים של טיפות מים ושופכים אותם על האבן, יהיה חור?! לא! מה עושה את החור? - כח ההתמדה! טיפה, ועוד טיפה ועוד טיפה, עד שנהיה חור.

זה כח המוסר, כך בונים בני אדם, עוד דרשה ועוד טיפה ועוד טיפה, יש דבר נפלא מזה? שאדם יכול בכח ההתמדה, להתמיד בלימוד המוסר, בדרשות, בשיעורים, להחדיר את הדברים אל הלב, לנשום אותם, לחיות אותם. נכון שאתה מכיר את הדרשה, כל זמן שאתה לא מיישם אותה אתה לא חי אותה, אתה לא יודע אותה. יש שורות שחזרתי עליהם מאות פעמים, אלפי פעמים, שאוכל מתוך שינה לחזור עליהם, ולמה? להכניס את הדברים אל הלב, להחדיר אל הדם, להשריש בעצמות.

וכן כותב בספר ניצוצי אור "הנה סולם מוצב ארצה לעלות בהר ה' ולקנות בו טהרת הנפש, הלא זו היא השקידה בלימוד המוסר יום יום". מוסר לא קוראים

ההקדשה השבועית

הוציאם הם אנום לתקיים
אלפי טלום יצור הפרשה
האצלחחכם או לעיני קדושים?
התקשרו עכשיו: 05-04-205-01-01

לימינו
ידן חיה בת הדס
יוסי בן הלן
צורי בן רחל
דייזה בת חוה

לישיק
בנימין בן חסיה
אלדד בן חוה
ססיר בת עליזה
ליך בת עליזה

לחובלת
אסף בן חיה
רושין בן דיה
אלעד בן ענה
אלדד בן ירנה

לעילי שושנת
שלמה בן גלן לון
סגילית בת חנה
חן בן חיה
שמעון בן יילנה
יואב בן חנה

סיפור לשבת

הרב צבי נקר

המחברת שהצילה

סיפר הגאון הצדיק רבי אליעזר טורק שליט"א:

סיפור עצום ונפלא נודע לי באקראי לפני שנים אחדות, והוא הדהים אותי עד מאוד: בהזדמנות מסוימת כשסיפרתי זאת לידיד נעורי מיישיבת פוניבז', הגאון רבי משה גפן זצ"ל, הוא נחרד לשמעו. הוא הגיב שמוכרחים לפרסם זאת ברבים, כדי ללמד מה כוחה של מילה אחת לחולל.

לפני שנים אחדות ישבתי באולם שמחות בבני ברק. לפתע נכנס לאולם אדם שהיה נראה בסביבות הגיל שלי, בלתי מוכר לי, וניגש אלי בהתרגשות, חיבק אותי ונישק אותי על לחיי לעין כל. חשתי אז תחושה מאוד לא נעימה, לקבל כך נשיקה לפני כולם מאדם בלתי מוכר.

"הזכירו לי מי אתם?" שאלתי בעדינות.

"קוראים לכם כך וכך, לא?" שאל.

"נכון", השבתי.

"ולמדתם בישיבת פוניבז' בעבר?" הוסיף לשאול.

"כן, כן".

"שמה זוכרים אתם בשיעור שלכם בחור בשם פלוני?"

בבת אחת הוא הצליח להחזיר אותי בזכרוני שלושים שנה אחורנית. אותו בחור שהזכיר אכן למד בשיעור שלי, והיה נחשב לבחור שקט ועדין, נעים ונינוח במיוחד. בני הישיבה אהבו מאוד ללמוד איתו והיה לו מעמד חשוב בשיעור. תמיד הצליח לקבוע חברותות טובות בסדרי הלימוד. אך ביום בהיר בעיצומו של זמן חורף שיעור ג', הוא עזב את הישיבה במפתיע. בזמנו הדבר עורר פליאה רבה, אך מאז לא ידענו דבר אודותיו, וזכרונו נשטם מזכרוני.

"ובכן, אני הוא אותו בחור", אמר האיש בחיוך מבוש.

התרגשתי להיפגש עמו פנים מול פנים לאחר עשרות שנות נתק, וקיבלתי אותו בחום ובלבביות. המשכתי להתעניין אודות הקורה עמו היום ובאיזה תחום הוא עוסק, והוא השיבני שברוך ה' הוא בעל משפחה ברוכה ועיסוקו הוא בתחום ההנדסה ותכנות מחשבים כבר קרוב לעשרים שנה, ועושה חיל בעבודתו. לאחרונה הצליח לקבל תואר גבוה יותר

ולפרנס את בני ביתו ברווח וכבוד.

ניצלתי את ההזדמנות ושאלתי אותו מדוע הוא עזב בזמנו את הישיבה ביום בהיר בעוד היה נראה לכולנו שהוא מצליח מאוד בישיבה?

הוא פתח בפני את סגור ליבו וסיפר מה אירע עמו אז, בימי שבתו בישיבה:

"הבה ואגלה לך סוד. אכן למדתי שנתיים וחצי בישיבה, אך אותם השנתיים וחצי היו עבורי הצגה אחת גדולה. הכישרון שלי הוא בדרגה די נמוכה, ויחד עם זה הרמה הלימודית שלי. כשבני הישיבה עסקו בפלפול והעמדת שיטות הראשונים והאחרונים, אני בקושי הבנתי את פשט דברי הגמרא.

אולם היה לי לכל הפחות שכל לשתוק, שכן רציתי ללמוד בישיבה חשובה, והיות שידעו שאני שתקן לא ציפו ממני שאראה את ידיעותי ורמת הבנתו. כך התקיימו בי דברי שלמה המלך 'גם אויל מחריש חכם יחשב' (משלי י"ז, כ"ח), והצלחתי איכשהו להשתלב כאחד הבחורים המצליחים בשיעור, מבחינת חברותות טובות ומעמד, גם מבלי שקיבלתי טעם אמיתי בלימוד.

עד שהגיע אותו היום, באמצע זמן חורף של שיעור ג'. הרגשתי שאיני מסוגל עוד להמשיך לעבוד על כולם, היתה בי תחושה של בזבוז זמן, שאני מעביר את זמני לריק ולהבל מבלי לקבל שום תועלת אמיתית מהלימוד בישיבה. התייעצתי עם מי שסמכתי עליו, וקיבלתי החלטה לעזוב את הישיבה ולצאת לעבוד".

"אך עדיין לא זכיתי להבין על מה מגיעה לי הנשיקה?" שאלתי.

הוא השיבני תשובה מפעימה.

"בסביבות חמש שנים לאחר נישואי פגשתי בך פעם ברחוב, ושוחחנו בידידות מבלי להיכנס לפרטים בנוגע למה שעבר עלי בשנים האחרונות. בין הדברים אמרת לי בחיוך שבמחברות שלך על מסכת בבא מציעא מוזכר השם שלי כמי ששאל בזמנו שאלה נפלאה את ראש הישיבה רבי שמואל רוזובסקי".

הוא אכן הזכיר לי את המעמד ההוא, בו השמיע

את שאלתו לפני רבי שמואל. היה זה לאחר השיעור, כאשר רבי שמואל עמד מוקף בעשרות בחורים כגורן עגולה, שבאו לשוחח עמו בלימוד, וביניהם עמד אותו בחור. כששאל הלה את שאלתו, הביע רבי שמואל הנאה וקורת רוח מיוחדת, ואף הגדיר את השאלה באופן בהיר מלוטש ומבריק, ואני לתומי כתבתי אותה בשעת מעשה במחברת. אגב, כך הצליח רבי שמואל לרומם את הבחורים לפסגות ולנסוך בהם עידוד לשאול טוב יותר, ולנסח גם דברים מורכבים ומעמיקים בהירות ובחדות.

"לאחר המפגש בינינו", המשיך הלה לספר לי את סיפורו, "באתי הביתה ופרצתי בבכי. חשבתי לעצמי 'האינך מתבייש שלא לפתוח ספר במשך כל היום? הרי אתה מוזכר בשיעורי רבי שמואל...! המחשבה הזאת רדפה אחרי שעה ארוכה, ניקרה במוחי ולא הרפתה.

"קמתי ועשיתי מעשה. עוד באותו ערב נכנסתי לחנות הספרים הסמוכה לביתי ורכשתי גמרא חדשה מסכת 'בבא מציעא', ויחד עם זאת את הספר 'שיעורי רבי שמואל' על מסכת זו. חזרתי הביתה והתחלתי ללמוד את המסכת דף אחר דף. אמנם לא עזבתי את עבודתי, אולם מאז קיבלתי על עצמי שכאשר אני שב בערב אני יושב ולומד לפחות דף גמרא, מתובל בעומק סברותיו של רבי שמואל. ובליל ובמוצאי שבתות שיעותי יותר פנויות בידיי אקדיש כל רגע פנוי ללימוד התורה.

"העונג הגדול מכל מילה של רבי שמואל, הקנה לי טעם אמיתי בלימוד. ומאז שילדיי היו קטנטנים הם ראו אותי יושב ולומד בכל רגע פנוי, וממני למדו גם כן לעשות כך, ובזכות כך זכיתי לבנים תלמידי חכמים, בחורי חמד לומדי ישיבות קדושות, הכל אודות לאותו פרגון שהשמעת באוזני באקראי באותה פגישה, כדי להיטיב עם רוחי.

"בגלל זה הענקתי לך את הנשיקה", הפטיה ראו מה מילה אחת במקומה יכולה לפעול. מדהים!

לסיפורים מרתקים נוספים של הרב צבי נקר נכנסו לאתר 'ישיבת אור דוד'

"ניצלתי את ההזדמנות ושאלתי אותו מדוע הוא עזב בזמנו את הישיבה ביום בהיר אחד..."

רוצים להפיץ את העלון "אור הפרשה" באיזור מגוריתכם? הצטרפו למפיצים וקבלו עלונים בכל שבוע לחלוקה!

חייגו עכשיו: 03-61-50-203

*ההפצה הינה במחיר סמלי

הלכות ברכת 'ברך עלינו'

בנוהג שבעולם אדם שהוא רעב ומישהו נותן לו פרוסת לחם קטנה כמה אותו רעב מוקיר טובה לאותו אחד, אולם אם הוא מפרנסו תמיד שלא יבוא לידי רעב אזי כח ההרגל שאחר כמה פעמים אותה הוקרה יורדת אע"פ שכולם יודעים שזה שמפרנסו תמיד, טובתו מרובה משל זה שנתן לו פעם אחת פרוסת לחם, הנמשל הוא כלפי ה' יתברך שהוא מוריד הגשם ומחיה את העולם ומרוה את כל היבולים, וזהו חסד גדול שעושה ה' יתברך עם בני אדם שנותן להם גשם. וחז"ל הפליגו במעלת יום שיוורדים בו גשמים, שהוא כמו יום שנתנה תורה לעם ישראל, וכמו יום שנבראו שמים וארץ ועוד כהנה.

א. משמיני עצרת אנו אומרים בתפילה "משיב הרוח ומוריד הגשם" במקום "מוריד הטל", וזה נקרא מזכירין את הגשמים אולם עדיין אין מתפללים עליהם, וב-ז' בחשוון מתחילין להתפלל על הגשמים שירדו, והטעם מפני שעם ישראל היה עולה לירושלים לחוג את חג הסוכות, וכדי שיספיקו אחרוני העולים להגיע לביתם ולא ירד עליהם גשם לכך לא מתפללים רק עד ז' בחשוון שאז כבר כולם הגיעו לביתם.

ב. כיום שאין בית המקדש בכל זאת מתחילים לומר "ברך עלינו" מ-ז' בחשוון, כיוון שעדיין יש פירות ותבואה בשדות, ומחכים עד שיעבור זמנם ומתחילים להתפלל על הגשמים.

ג. מנהג הספרדים לומר בחורף ברכת "ברך עלינו", ומנהג האשכנזים לפתוח תמיד ב"ברך עלינו" ובימות הגשמים אומרים "ותן טל ומטר לברכה", ובימות החמה אומרים רק "ותן ברכה".

ד. אם אמר "ברך עלינו" אחר שמיני עצרת קודם ז' בחשוון, יצא ידי חובתו, ואפילו אם נזכר קודם שסיים תפילתו ימשיך בתפילתו ולא יחזור, אולם טוב שאחר שסיים תפילתו יחזור ויתפלל בתנאי של נדבה.

ה. מי שהתפלל ולא הזכיר טל ומטר בתפילה לא יצא ידי חובתו וצריך לחזור ולהתפלל, אולם ישנם מקומות שיכול לתקן מבלי לחזור על כל התפילה כדלהלן:

ו. אם התחיל "ברכנו" במקום "ברך עלינו", כל זמן שלא חתם בשם ה' בסוף הברכה (היינו ברוך אתה ה'), יחזור לתחילת הברכה ויאמר ברוך עלינו.

ז. ואם כבר הזכיר שם ה', שאמר ברוך אתה ה' ונזכר שלא אמר "ברך עלינו", יאמר "למדני חוקיך" ויחזור לתחילת ברכת "ברך עלינו".

ח. ואם כבר סיים את הברכה, יאמר שם "ותן טל ומטר לברכה" לפני שמתחיל ברכת "תקע בשופר", וטוב שגם בברכת "שמע קולנו" לפני שאומר "כי אתה שומע תפילת כל פה" יחזור ויאמר "ותן טל ומטר לברכה".

ט. ואם כבר התחיל ברכת "תקע בשופר", אפילו אמר רק תיבת "תקע", ימשיך בתפילתו ובברכת "שמע קולנו" קודם שאומר "כי אתה שומע תפילת כל פה" יאמר "ותן טל ומטר לברכה".

י. אם כבר חתם ברכת "שומע תפילה" יאמר "ותן טל ומטר לברכה" לפני שמתחיל ברכת "רצה".

יא. אם כבר התחיל ברכת "רצה", אפילו אם התחיל רק תיבת "רצה", וכן אם נזכר בברכות שלאחר מכן, כל זמן שלא אמר "יהיו לרצון" שאחר "אלוקי נצור", יחזור לברכת "ברך עלינו" וימשיך את תפילתו משם והלאה כסדר.

יב. אם נזכר אחר שכבר אמר "יהיו לרצון" שאחר "אלוקי נצור" צריך לחזור לראש התפילה, ואפילו לא עקר רגליו, וכל שכן שאם כבר עקר רגליו שצריך לחזור ולהתפלל מתחילת התפילה.

תלות רגשית

תלות רגשית היא מצב שבו האדם מרגיש שהוא זקוק מאוד לחפץ או לאדם מסוים, עד כדי כך שאם אין לו אפשרות למלא את הסיפוק הזה הוא מרגיש הרגשה נוראה, בדרך כלל ריקנות משועת. תלות רגשית עשויה להיות בין שני חברים, בין הורים לילדים, בין ילדים להוריהם ועוד.

הנה תיאור התופעה והסברה:

כאשר שני אנשים מיודדים והאהבה שוררת ביניהם, אין בכך שום בעיה, וזה אפילו חיובי ונחמד, אבל כאשר הקשר עובר גבול מסוים, ובמקום לחבב את הזולת וליהנות משיחה עמו או משהייה בקרבתו, מפתחים בו תלות רגשית ולא מסוגלים לחשוב על שום דבר מלבד עליו, שוב הקשר אינו 'ידידות' אלא משיכה אובססיבית וחולנית. בעיה של ממש.

לעתים התלות והמשיכה קיימים במחשבה בלבד ולעתים הן מתבטאות גם במעשים.

כאשר התלות הרגשית באה לידי ביטוי במחשבה בלבד, לעתים נשוא

המשיכה אפילו אינו יודע שפלוני 'חולה עליו', אבל למעשה הוא ממלא את כל מחשבותיו. האדם שפיתח תלות רגשית עוקב אחר 'מושא חלומותיו', מתבונן מה הוא לומד ומתי הוא לומד, איך הוא מדבר ועם מי הוא מדבר, איך הוא אוכל ומתי הוא אוכל, ומתקשה להסיח את דעתו ממנו אפילו לרגע קט. הוא מרגיש שהוא 'משתגע' מרוב המחשבות האלה ואינו מסוגל ללמוד או לעסוק בשום דבר אחר, אבל למרות זאת הוא אינו מסוגל להרפות מהמחשבות על האדם ההוא והוא מתקשה לעזוב את העיסוק האובססיבי הזה אפילו לזמן מועט.

כאשר התלות הרגשית באה לידי ביטוי במעשים, היא פעמים רבות הדדית. מהבוקר ועד הערב נמצאים השניים ביחד ועושים כל דבר בצוותא. הם מגיעים עד 'ביטול היש', מתמסרים זה לזה בצורה מוגזמת וקיצונית ומוכנים לעשות זה בעבור זה כל דבר, אף יותר ממה שהם מוכנים לעשות בעבור עצמם. הם רצים אחרי נשוא המשיכה שלהם כשיכור אחר היי"ש וכמסומם הרודף בטירוף חושים אחר מנת הסמים שלו. גם כאשר הסובבים לועגים להם והמשיגים רואשי הישיבה מתרגזים ומאיימים עליהם, הם ממשיכים בשלהם, כי הם לא מסוגלים להתנתק זה מזה.

ההבדל בין אהבה לתלות

יש שמגדילים לעשות ותולים את הקשר החולני הזה במקורות שבהם מובא שלפעמים יש קרבה מיוחדת בין שני אנשים שלכאורה אין ביניהם שום קשר, בגלל שורש נשמתם או מפני שישבו זה ליד זה בגן עדן.

ואולם ההבדל בין אהבה לתלות הוא הבדל תהומי. אהבה מבוססת על כיבוד הזולת ועל הרצון להיטיב לו, ואילו במצב של תלות יש באדם דחף כפייתי וצורך ממכר לספק את החסר שבנפשו שלו, באמצעות מה שהוא מקווה לקבל מהקשר עם החבר. אמנם המסובכים בתלות רגשית טוענים שהם אוהבים את החבר שלהם ורק רוצים להיטיב לו, אבל למעשה הם זקוקים נואשות שהחבר יאהב אותם, ולכן הם עשויים אף להגיע למצב שגם אם החבר יסרב במילים מפורשות לקבל את מחוותיהם, הם יילחמו עמו כדי שיאות לקבל את עזרתם ואת קרבתם. דחייה כלשהי מצד החבר מתקבלת אצלם קשה מאוד, בראותם בזה הוכחה שלא אוהבים אותם. בתגובה הם 'חונקים' את נשוא אהבתם ואינם נותנים לו מנוח. הם מקיפים אותו באהבה מעיקה, כדי שהוא יהיה 'רק שלהם' והם יוכלו להרגיש אהובים ורצויים. מסיבה זו, הם אף יציפו לו ויתווכחו עמו אם הוא יעז לדבר עם אחרים או יפנה לבקש משהו מאיש זולתם.

זו אינה אהבת הזולת וכיבודו, אלא שתלטנות חסרת התחשבות ולקיהה בשבי של מישהו שהאדם רוצה שיאהב רק אותו, במאת האחוזים ובצורה מוחלטת.

רגע חושבים

הרב ישראל לוגסי

גם כי אלך בגיא צלמות לא אירא רע'

של נסים שנעשו לו במלחמה..
כמה חולים סעודיים ישנם, ומוצאים המה שליחים טובים שיסעדו אותם בחלים ויקלו מעליהם את חלים במשמעות נכרת.
נתבונן, מי שלח שליחים הללו?
הלא אותו הבורא שהחלה את אותו חולה, ויסרו ביסורים קשים הללו, הוא ששלח לו את השליחים הללו לסעדו ולתמכו, והוא, מכיון שאין מטרת ה' ביסוריו לאבד את המתיסר, אלא לחנכו, ולכן שומר עליו לבלתי יאבד, ואדרבא, משגיח עליו ביתר שאת ושולח לו שליחים לסעדו, על מנת שיתבונן בזה גופא, ויאמר:
הנה הבורא שיסרני, הוא עצמו שולח לי שליחים טובים לסעדני ובתוך ההסתר פנים, מגלה לי את פני רחמיו וחסדיו.
בהכרח שהאהבה לא זזה ממקומה, ועדיין חביבותי אצלו, עדיין נרצה ויקר אני לו.

והוא שאמר דוד המלך ע"ה (תהלים קיח, יח): "יסר יסרני י-ה ולמות לא נתנני". דוד המלך מביא פסוק זה בתוך פסוקי הודאה שמודה הוא לה' על טובותיו, שכן נאמר שם בתחלת המזמור: מן המצר קראתי י-ה - ענני במרחב י-ה, ה' לי בעזרי ואני אראה בשנאי, עזי וזמרת י-ה ויהי לי לישועה, ועוד ולאחר מכן מובא הפסוק: יסר יסרני י-ה ולמות לא נתנני, משמע שפסוק זה הוא גם מכלל פסוקי ההודאה שמודה דוד לה' על נסיו ונפלאותיו אתו, ומה הודאה יש לכאורה באמרו שיסרו ה'?

אולם כאמור, על אף ש"יסר יסרני י-ה", עם כל זה "ולמות לא נתנני", הרי מוכח מכאן שאף היסורים המה לצורך התקון והחנוך, ולא לשם אבדון חלילה, והראיה, שהנה כמה פעמים ראיתי את המות לנגד עיני, והיו את כל הסבות שאמות, וברגע אחד, כהרף עין, באה תשועת ה' להצילני.

למאמרים נוספים של הרב ישראל לוגסי
בקרו באתר 'שיבת אור דוד'

הנה אדם השונא לחברו, וברצונו לנקם ממנו, הלא ינקם בו בכל תחום שאפשרי לו, בממונו, בגופו, בהכפשת שמו וכיוצא.

הבורא המייסר לאדם, הלא בידו ליתרו בכל התחומים, ולעולם כל מתייסר, יש סביבו חסדי ה' האופפים אותו בהרבה מאד פרטים. וכגון זה המייסר בממונו, בריא הוא בגופו, או להפך, וכן זה המייסר בגופו עדיין כמה חסדי ה' רואה הוא בחליו, וכגון שלא מוכיב עליו יותר וכיוצא, והרי ביד ה' להענישו באופן יותר גרוע. וכן זה הסובל בממונו, כמה נסים רואה הוא שבעת הצורך מזמין לו ה' בנסים את פרנסתו וצרכיו, שלו ושל אנשי ביתו.

וכן זה הסובל מחרדה ודאגה, כמה שומר הבורא על כבודו של זה שלא יתבזה, ובעתות הנצרכים מתגבר הוא על חרדותיו, ומתפקד כראוי במינימום - לפחות - הנצרך לו.

חז"ל אומרים כאשר האחים מכרו את יוסף לישמעאלים, אותם ישמעאלים היו נושאים בשמים שריחם טוב ככתוב (בראשית לז, כה): "וגמליהם נושאים נכאת וצרי ולט", ואף שדרכם של ערביים להיות נושאים נפט ועטרן שריחן רע, במקרה זה נשאנו בשמים, ומדוע? כדי שלא יריח אותו צדיק - יוסף - ריח רע.

צא וראה מכאן ראינו נפלאה לדברינו שיסורי ה' הנם לתועלת, לתקון ולהגעה ליעוד ולא לנקמה, הנה מה שהיה נצרך לצורך התקון, והוא שירד יוסף למצרים, אכן נעשה, ומה שלא צריך, והוא שיריח אותו צדיק ריח רע, לא נעשה, ואף נעשה שנוי טבעי כדי שלא יסבל מסבל זה שלא נצרך עבור המטרה.

וללא ספק מציאות זו של נשיאת הישמעאלים בשמים, נתנה ליוסף הצדיק תוספת כח באמונתו להתבונן שהכל מדוקדק בהשגחה פרטית.

זוהי דגמא קטנה לשם המחשה, כי באופן מעשי אין יהודי שלא יכול לספר מאות ואלפי טובות ה' עמו גם בעת יסוריו.

וכמו שכן התבטא הרבי מצאנז (קלויזנבורג):

הייתי בשואה, אבדתי אשה ואחד עשר ילדים, שהייתי בהרבה מחנות השמדה, נטלתי ממחנה למחנה, ומעיד אני: אין יהודי בשואה שלא יכול לספר על שק

הוצעה לטעום טעם של שבת אמיתית?

ישיבת אור דוד מזמינה אתכם להצטרף לשבת מלאה רוחניות עם הרה"ג דניאל זר שליט"א ובחורי הישיבה

קריאת תהילים

חדרים מפוארים

אוכל כיז המלך

תפילות מרוממות

להזמין מקום לשבת הקרובה ניתן למלא את הטופס באתר הישיבה או להתקשר למשרדי הישיבה

03-5701212